

POSTANOWIENIE

30 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 30 października 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi T. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Poznaniu

z 17 lutego 2022 r., X Ga 1763/21,

wydanego w sprawie z powództwa O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
G. [...]

przeciwko T. S.

o zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od pozwanego na rzecz powódki
tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą
450,00 (czterysta pięćdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości
odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia
pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
pozwanemu odpisu postanowienia do dnia zapłaty.**

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

W judykaturze przyjmuje się, że wszystkie wymogi skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony mogło być uznane za skargę (zob. postanowienie SN z 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. np. postanowienie SN z 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia wymagań określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (zob.m.in. postanowienia SN: z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141; z 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05 - nie publ.; z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, Nr 1, poz. 16). Skarżący powinien przy tym przedstawić dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie (zob.m.in. postanowienia SN: z 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; z 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn SN 2006, nr 6, s. 8).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. W ramach szkody w łącznej wysokości 4555,20 zł, którą miał ponieść skarżący, ma mieścić się: 385,50 EUR tytułem należności głównej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w

transakcjach handlowych, przeliczone na kwotę: 1817,40 zł, 100,00 zł tytułem opłaty za sporządzenie i doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem, 100,00 zł tytułem opłaty za sporządzenie i doręczenie wyroku Sądu drugiej instancji z uzasadnieniem, 135,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą Instancję, 100,00 zł tytułem opłaty za sporządzenie i doręczenie postanowienia z uzasadnieniem, 2.106,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą Instancję, 196,80 zł tytułem nieuiszczonych kosztów, tj. zwrotu kosztów dojazdu świadka na rozprawę.

Należy podkreślić, że okoliczność, iż wydano orzeczenie niekorzystne dla strony, nieuwzględniające jej żądania lub zajętego w sprawie stanowiska, nie jest równoznaczne z poniesieniem szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Nieuzyskanie przez stronę w postępowaniu sądowym oczekiwanej ochrony prawnej nie zawsze musi prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego (zob. np. postanowienia SN: z 29 czerwca 2016 r., IV CNP 2/16, nie publ.; z 5 grudnia 2016 r., I CNP 15/16, nie publ.). Drugą część szkody mają stanowić koszty procesu, zaś koszty te, którymi strona została obciążona, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (postanowienie SN z 29 marca 2019 r., IV CNP 33/18, wraz z licznym i utrwalonym orzecznictwem powołanym w jego uzasadnieniu).

Ponadto, zgodnie z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy (postanowienie SN z dnia 19 czerwca 2018 r., V CNP 60/17, nie publ.). Ograniczenie powyższe oznacza, że wszelkie zarzuty z zakresu prawa materialnego muszą być osadzone na faktach ustalonych przez sąd, a nie projektowanych przez stronę (wyrok SN z 20 września 2007 r., II CNP 8 7/07, nie publ.). Tymczasem skarżący mimo wskazania na niezgodność zaskarżonego wyroku (1) z art. 483 k.c. i 484 k.c. w zw. z art. 471 k.c.

i 498 k.c., (2) z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 5 k.c., (3) art. 471 i 491 k.c. w istocie podjął polemikę z ustaleniami faktycznymi w zakresie oświadczenia o potrąceniu, które nie dotyczyło dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia.

Ze względów wskazanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

(M.M.)

[a.ł.]